

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ

Χρωστάμε νομίζω όλοι μαζί ένα μεγάλο ευχαριστώ στον ΣΥΡΙΖΑ και στη σημερινή κυβέρνηση. Στα χρόνια της μεταπολίτευσης το εκκρεμές πήγε πάρα πολύ αριστερά. Το τσουνάμι του λαϊκισμού και της ριζοσπαστικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας δεν μπορούσε να συγκρατηθεί μετά τη δικτατορία.

Χρειάστηκε μια «αριστερή» κυβέρνηση για να σπρώξει το εκκρεμές προς το Κέντρο, εκεί όπου έπρεπε να είναι εξαρχής. Κανείς μας, όσο και αν προσπάθησε, δεν μπόρεσε να το πετύχει αυτό τα τελευταία σαράντα και κάτι χρόνια. Οποιος το δοκίμασε γεύθηκε την πικρία εκείνου που παλεύει μόνος του απέναντι στις μυλόπετρες της Ιστορίας. Μπορεί η Αριστερά να ήλθε στην εξουσία το 2015, αλλά στην ουσία πα-

ρα-διοικούσε τη χώρα από το 1974 και μετά, με το «πεζοδρόμιο» και με την απόλυτη ιδεολογική της ηγεμονία. Ηλθε όμως ο ΣΥΡΙΖΑ και γκρέμισε ταμπό και κλισέ δεκαετιών. Θυμηθείτε, για παράδειγμα, πώς αντιμετώπιζε ο ελληνικός λαός τις Ενοπλες Δυνάμεις μετά το 1974. Οι πολιτικοί τις κρατούσαν σε απόσταση και η πολιτική ορθότητα τις ήθελε πολύ χαμηλά στην ιεραρχία αξιών της ελληνικής κοινωνίας. Καμία δεξιά ή κεντρώα κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να σκεφθεί Πάσχα με τον Στρατό στο Σύνταγμα ή επανάληψη της εκπομπής «Αρετή και Τόλμη». Συνέβη όμως επί αριστερής διακυβέρνησης. Το ταμπό έσπασε.

Τα ίδια με τις ιδιωτικοποιήσεις και την ανάγκη προσέλκυσης επενδύσεων. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός τονίζει

συνεχώς ότι προοδευτικό είναι να δημιουργείς θέσεις εργασίας. Επιτέλους, καταλαβαίνουμε όλοι ότι χωρίς κέρδος, επιχειρηματικότητα και επενδύσεις, θα τρώμε τις σάρκες μας. Ευχαριστούμε όμως την Αριστερά γιατί επί των ημερών της εμποδίστηκε και αυτή η αρχή.

Όσο για τον συνδικαλισμό, βρίσκεται σήμερα στο ναδίρ του. Η Αθήνα βιώνει πολύ λιγότερες συγκεντρώσεις. Οι απεργίες που μπλόκαραν τα λιμάνια και τα ξενοδοχεία ανήκουν στο παρελθόν, καθώς ο πάλαι ποτέ κραταιός συνδικαλισμός είναι σκιά του εαυτού του. Ακόμη ένα ταμπό που γκρεμίστηκε είναι ο αντιαμερικανισμός. Σήμερα έχουμε μια αριστερή κυβέρνηση που επιδιώκει ανοικτά, και χωρίς περιστροφές, τη στενή σχέση με τις

ΗΠΑ, είτε με Ομπάμα πρόεδρο είτε με Τραμπ. Η Αριστερά επένδυσε πολύ στον αντιαμερικανισμό, σήμερα τον αποδομεί στην πράξη.

Υπάρχουν πολλά ακόμη στερεότυπα και ταμπό που γκρεμίζονται με αυτήν την κυβέρνηση. Τώρα φτάνουμε στο σημείο όπου το εκκρεμές κινείται προς το Κέντρο. Η ζημιά που γίνεται στον τόπο, στους θεσμούς, στην πραγματική οικονομία είναι μεγάλη. Ίσως όμως έπρεπε να περάσουμε αυτή τη φάση για να ενηλικιωθούμε ως κοινωνία. Ο μόνος φόβος, σε μια κοινωνία χωρίς σταθερές, είναι να ξεφύγει το εκκρεμές και να πάει πολύ, πολύ δεξιά. Θα χρειασθεί να παλέψουμε για να κυριαρχήσουν στη χώρα ο κοινός νους, η σύνεση και το... αυτονόητο, για να μείνει το εκκρεμές στη μέση.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Στους δανειστές το περγαμότο και στον Τσίπρα το γαμώτο

Λένε “Εσείς άλλα λέγατε και άλλα κάνετε”. Για τα Μνημόνια, για τις συντάξεις, για τα εργασιακά, για τη φτώχεια. Κολλάνε και την κατηγορία της καρέκλας -όλα τα κάνουν για να κρατήσουν τις καρέκλες τους- εκείνοι που έπειτα από δεκαετίες εξουσίας τους τρώει ο κώλος τους και ξύνουν την καρέκλα. Και πίνουν τα παράθυρα μην τους ξεφύγει καμιά Novartis, κανένα ΚΕΕΛΠΙΝΟ, κανένα σπίτι του Βολτέρου και καμιά off shore του συνεταιίρου. Να τελειώνουν με την Αριστερά πριν τελειώσουν τόσων χρόνων επενδύσεις στην ιδιοκτησία του κράτους. Καλώς. Εμείς άλλα λέγαμε και άλλα κάνουμε. Σε πάρα πολλά πράγματα το ήπαμε, και το πίνουμε, το πικρό ποτήρι. Και δεν έχει νόημα να εξηγεί κανείς κάθε φορά πώς και γιατί φορτώθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ αμαρτίες δικές τους και όλο το μαύρο χάλι του ελληνικού καπιταλισμού - από πού να αρχίσουμε και πού να τελειώσουμε. Κι έτσι μαζεύει νυχιές από αριστερά κι από δεξιά. Γιατί, όπως καταλάβατε, όλες οι πληγές αυτού του έρμου τόπου, που με τα δικά τους κεράκια τις διέπραξαν οι γνωστοί αυτουργοί, θα έπρεπε να έχουν θεραπευτεί μέσα σε δύο χρόνια. Και τι χρόνια! Αλλά, εκεί που σε τρελαίνουν είναι όταν μας καταγγέλλουν κι ότι δεν υιοθετούμε την πατρότητα των Μνημονίων. Ότι είμαστε αντίθετοι με την εργασιακή ζούγκλα. Ότι, με δυο λόγια, υπάρχουν πράγματα που κάνουμε με το ζόρι. Τώρα που μιλάμε, οι κατηγορούμενοι ότι άλλα λένε και άλλα κάνουν κατηγορούνται κι ότι τρενάρουν τη διαπραγμάτευση γιατί δεν δέχονται τις απαιτήσεις για μαζικές απολύσεις, λοκάουτ και άλλα συναφή του ΔΝΤ. Δηλαδή: Φταίμε όταν δεν μπορούμε να κάνουμε όσα λέγαμε κι φταίμε κι όταν προσπαθούμε να κάνουμε όσα λέγαμε.

Όποιος κατάλαβε κατάλαβε και πάμε παρακάτω. Ας αφήσουμε και τι έκαναν αυτοί στα χρόνια της παντοδυναμίας τους. Ας ψάξουμε να βρούμε τι λένε τώρα. Το βαρύτερο που ακούστηκε από το στόμα τους για τους δανειστές το ξεστόμισε ο Χατζηδάκης: Δεν είναι και τα καλύτερα παιδιά! Και ζητούν υπερβολικά μέτρα! Έτσι είπε σε μια συζήτησή του με τον Τζανακόπουλο. Και καθάρισε. Εσείς όμως τι λέτε, καλέ κύριε, για τα υπερβολικά μέτρα; Για αφορολόγητο, συντάξεις, εργασιακά; Στους δανειστές το περγαμότο και στον Τσίπρα το γαμώτο, αυτό λένε. Να θυμίσω τι λέγαμε εμείς για τις απαιτήσεις των δανειστών όταν μας κυβερνούσαν Σαμαράδες και Μπιστοτάκηδες; Και τι κάναμε στις πλατείες και στους δρόμους; Μπα, άσκοπο. Στην πολιτική μας ζούγκλα, φοβάμαι ότι μπροστά σ' αυτούς τους σαρκοβόρους ψευταράδες είμαστε φυτοφάγα. Μόνο με φυγή προς τα μπρος γλιτώνουμε και εμείς, και η χώρα...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Οι κυρίαρχοι ευφημισμοί

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ του νεοφιλελευθερισμού αποτυπώνεται με καθαρότητα στη δημόσια συζήτηση. Έχει επιβάλει τους όρους -για ευφημισμούς πρόκειται- που κρύβουν το πραγματικό περιεχόμενο των επιλογών του. «Διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις»: Το πώς τις αντιλαμβάνονται οι πολιτικοί εκπρόσωποί του το έχουμε νιώσει στο πετσί μας.

«Αναδιάρθρωση επιχειρήσεων»: Τις απολύσεις εννοούν. «Ανακεφαλαιοποίηση τραπεζών»: Για τη σωτηρία τους με δημόσιο χρήμα πρόκειται. Και βεβαίως ο κορυφαίος όλων, ο πιο παραπλανητικός όρος, είναι η «απελευθέρωση της αγοράς εργασίας»: Δηλαδή, κατάργηση δικαιωμάτων, απολύσεις με μειωμένη αποζημίωση, ελαστικές σχέσεις εργασίας.

Ταυτοχρόνως χαρακτηρίζεται αριστερή ιδεοληψία και παρωχημένη αντίληψη ό,τι προέρχεται από τους αντιπάλους του νεοφιλελευθερισμού και ό,τι έλκει την προέλευσή του από τον κείνσιανισμό (κι αυτός θεωρείται αντίπαλος). Τα επίσημα στοιχεία για τον χώρο της εργασίας είναι ανατριχιαστικά.

ΚΑΤΑΚΟΡΥΦΗ ΑΥΞΗΣΗ της μερικής απασχόλησης, χαμηλοί μισθοί, απλήρωτη εργασία, εκβιασμοί εργοδοτών στους εργαζομένους για να δηλώνουν αποδοχές μεγαλύτερες απ' αυτές που εισπράττουν και πάει λέγοντας.

Η φτωχοποίηση του κόσμου της μισθωτής εργασίας δημιούργησε πολλά προβλήματα και στην παραγωγή και στην κατανάλωση και στο ασφαλιστικό σύστημα. Αυτή είναι η σημερινή εικόνα, αυτό είναι το αποτέλεσμα της εφαρμογής των μνημονίων.

Κι όμως, το «οικονομικό μυαλό του πολιτισμένου κόσμου», το ΔΝΤ ζητά απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων (για την εξυγίανση, ρε γαμώτο), επαναφορά

του λοκ άουτ (ούτε ο ΣΕΒ δεν το επιθυμεί κατά δήλωσή του), όχι όμως επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων (σιγά μη δώσουμε δικαιώματα στους εργαζομένους), νέο συνδικαλιστικό νόμο (η απεργία βλάπτει την υγεία των επιχειρήσεων), μείωση των συντάξεων και του αφορολόγητου (αναγκαίο αφού ζούμε πάνω από τις δυνάμεις μας) και άλλες τέτοιου περιεχομένου διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις για να κερδίσει, όπως ισχυρίζεται, η χώρα το στοίχημα της ανταγωνιστικότητας και να τρέξουν οι επενδυτές να ρίξουν τα λεφτά τους στην οικονομία.

Το γιατί δεν έχει συμβεί αυτό μέχρι τώρα, παρά το γεγονός ότι η απορρύθμιση έχει προχωρήσει, είναι ένα ερώτημα που δεν απασχολεί τους θρησκοόληπτους του νεοφιλελευθερισμού.

ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ Ο ΣΤΟΧΟΣ είναι συνθήκες γαλέρας στους εργασιακούς χώρους και ένα κράτος πρόνοιας παραδομένο στην εμπορευματοποίηση. Δεν απασχολεί επίσης ούτε την ηγεσία της Νέας Δημοκρατίας, που χαρακτηρίζει αριστερές ιδεοληψίες τις απόψεις για τις συλλογικές συμβάσεις συντασσόμενη απολύτως με το ΔΝΤ.

Χωρίς βεβαίως να αναρωτιέται γιατί, αφού πρόκειται για σκουριασμένες αριστερές ιδεοληψίες, είναι ακόμη σε ισχύ σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες όπου κυβερνούν συντηρητικά κόμματα, μόνα τους ή παρέα με τη συμβιβασμένη Σοσιαλδημοκρατία. Μήπως έχουν μολυνθεί από το μικρόβιο του αριστερισμού και δεν το έχουν πάρει χαμπάρι;

Αν πιστεύει αυτό η Ν.Δ. ας δώσει τη συνταγή για να θεραπευτούν πριν να είναι πολύ αργά για τη δημοκρατία, την αγορά και γενικώς για τον καπιταλισμό. Καραδοκούν οι μπόλοσεβίκοι.